

เมื่อผมไปสตีลส์

ความสนใจอย่างแรงกล้า ที่ถูกปลุกขึ้นในหมู่สาธารณชนจากเรื่อง
ที่ถูกขนานนามในเวลานั้นว่า “คดีสตีลส์”^๑ ได้บรรเทาเบาบางลงบ้างแล้วในตอนนั้น
อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคดีนี้กลายเป็นข่าวกระหือ่นไปทั่วโลก บิวโรต์ผู้เป็นสหาย
ของผมและคนในตระกูลเอง จึงขอให้ผมเขียนบันทึกเรื่องราวทั้งหมดไว้ เราเชื่อว่านี่
จะทำให้ข่าวลืออันน่าพิศวงโหมกระพือเจียบสงบลงได้ตามต้องการ

ดังนั้น ผมจะสรุปสถานการณ์แวดล้อมที่นำพาผมไปข้องเกี่ยวกับเหตุการณ์
นี้โดยสังเขป

ผมได้รับบาดเจ็บ จึงถูกปลดประจำการ ส่งตัวกลับบ้านจากการสู้รบใน
แนวหน้า และหลังจากใช้เวลาอันค่อนข้างน่าหดหู่อยู่ในสถานพักฟื้นแห่งหนึ่ง
หลายเดือน ผมก็ได้รับอนุญาตให้ลาป่วยนานหนึ่งเดือน ด้วยไม่มีญาติพี่น้อง
หรือมิตรสหายสักรายอยู่ใกล้เคียง ผมจึงพยายามคิดให้ตกว่าควรทำอะไรดีเมื่อ
บังเอิญพบกับจอห์น แควนดิช เข้า นานหลายปีแล้วที่ผมไม่ค่อยได้พบเขา
ความจริงแล้วผมมิได้รู้จักเขาดีเท่าไรนัก ส่วนหนึ่งก็เพราะเขาแก่กว่าผมถึง
สิบห้าปีเต็ม แม้เขาจะดูไม่เหมือนคนอายุสี่สิบห้าเลยก็ตาม แต่สมัยยังเด็ก ผม
ไปพักที่สตีลส์ บ้านของมารดาของเขาในเอสเซ็กซ์^๑ อยู่บ่อยครั้ง

เราคุยเท่าความถึงความหลังกันอย่างออกรส และจบลงด้วยการที่เขา
ชักชวนให้ผมเดินทางลงไปยังคฤหาสน์สตีลส์เพื่อใช้เวลาวันลาป่วยของผมที่นั่น

“หลังจากผ่านมานานหลายปีขนาดนี้ นายแม่ต้องดีใจแน่ๆ ที่ได้พบคุณ
อีกครั้ง” เขาเสริม

“คุณแม่ของคุณสบายดีใช่ไหม” ผมถาม

^๑ Essex มณฑลหนึ่งทางตะวันออกเฉียงของอังกฤษ

“อ้อ สบายดี คุณคงรู้ใช่ไหมว่าท่านแต่งงานใหม่แล้ว”

ผมเกรงว่าตัวเองได้แสดงสีหน้าประหลาดใจออกไปอย่างค่อนข้างชัดเจน คุณนายแคเวนดิชสมรสกับบิดาของจอห์นตอนเขาเป็นพ่อม่ายมีลูกชายติดสองคนเท่าที่ผมจำได้เธอเป็นสตรีวัยกลางคนสวยสง่า อายุตอนนี้ไม่น่าจะน้อยไปกว่าเจ็ดสิบปีอย่างแน่นอน ผมจำได้ว่าเธอเป็นคนกระฉับกระเฉง ทรงอำนาจ ขึ้นชื่อที่เดียวว่าชอบจัดงานสังคมนาและงานการกุศล มีใจรักการเปิดงานขายของและรับบทเจ้าแม่การกุศล เธอเป็นสตรีใจกว้างอย่างยิ่งและมีทรัพย์สมบัติมากมาย

สำหรับสโตรีลส์คอร์ต ที่พักในชนบทของพวกเรา นายแคเวนดิชซื้อไว้ในช่วงต้นๆของการแต่งงาน เขาตกอยู่ใต้อาณัติของภรรยาโดยสิ้นเชิง ถึงขั้นที่ก่อนตายเขาได้ทิ้งคฤหาสน์แห่งนี้ให้เป็นของเธอไปตลอดชีวิต รวมถึงเงินรายได้ส่วนใหญ่ของเขาด้วย นี่เป็นข้อตกลงที่อยู่ติดกรรมต่อลูกชายทั้งสองอย่างเห็นได้ชัด แต่แม่เลี้ยงก็มีใจเอื้อเฟื้อต่อลูกชายทั้งสองอย่างที่สุดเสมอมา อันที่จริงแล้วตอนที่บิดาแต่งงานใหม่ พวกเขายังเลิกเสียจนคิดอยู่ตลอดว่าเธอคือแม่แท้ๆ

ลอร์ดเรนซ์ บุตรชายคนรอง เคยเป็นเด็กซี้โรค เขามีวุฒิหโม แต่ทั้งอาชีพแพทย์ไปตั้งแต่จบใหม่ และอยู่กับบ้านเพื่อไล่ตามความฝันที่จะเป็นกวี แม้ว่าโคลงกลอนของเขาจะไม่เคยประสบความสำเร็จอย่างโดดเด่นใดๆ เลยก็ตาม

จอห์นทำงานเป็นทนายความอยู่พักหนึ่ง แต่ลงท้ายก็ลงหลักปักฐานใช้ชีวิตชนบทที่รื่นรมย์กว่าในฐานะคหบดีชนบท^๒ เขาสมรสเมื่อสองปีก่อนและพาภรรยาไปพักอาศัยอยู่ที่สโตรีลส์ แต่ผมก็แอบคิดคะเนในแง่ร้ายว่าเขาคงจะพอใจมากกว่านี้ถ้ามารดาเพิ่มเงินเบี้ยเลี้ยงให้เพื่อให้เขาจะได้มีบ้านเป็นของตัวเอง แต่คุณนายแคเวนดิชเป็นสุภาพสตรีที่ชอบวางแผนการตามใจตัวเองและคาดหวังให้คนอื่นทำตามแผนนั้น และแน่นอนว่าในกรณีนี้เธอเป็นคนกุมบังเหียน หรืออีกนัยหนึ่งคือกระเป๋าสตางค์

จอห์นสังเกตเห็นว่าผมประหลาดใจต่อข่าวแต่งงานใหม่ของมารดาและยิ้มค่อนข้างอมทุกข์ออกมา

“หมอนั่นยังนิสัยแค้นด้วย!” เขาบอกเสียงเหยิ่ม “ขอบอกเลยนะ เฮสติงส์ นั่นทำให้ชีวิตเราอยู่ยากเป็นบ้า ส่วนอิวี่...นายจำอิวี่ได้ไหม”

“ไม่ล่ะ”

^๒ Squire ตำแหน่งเรียกสุภาพบุรุษจากตระกูลผู้ดีในชนบทของอังกฤษเมื่อช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๗ ถึงต้นศตวรรษที่ ๒๐ มักใช้กับหัวหน้าตระกูลผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์และครอบครองพื้นที่ทางการเกษตรส่วนใหญ่

“อ้อ สงสัยเธอมาที่หลังนายละมั้ง เธอเป็นทั้งผู้ช่วยแล้วก็ก็เป็นเพื่อนคุยของนายแม่ ทำได้สารพัดเลย! ใจกว้างด้วย อีวีเจ้าเก่า! ไม่สาวไม่สวยเท่าไรแล้ว แต่ก็เก่ง พร้อมลองทำทุกอย่าง”

“แล้วเมื่อก็คุณจะทำอะไรนะ...”

“อ้อ หมอนั่นนะ! จู่ๆ ก็โผล่มาจากไหนไม่รู้ อ้างตัวว่าเป็นญาติห่างๆ ของอีวี หรืออะไรทำนองนั้น แต่เธอดูไม่ได้อยากยอมรับความเกี่ยวข้องนั้นเท่าไร หมอนั่นนะเป็นคนนอกโดยสิ้นเชิง ใครๆ ก็มองออก ไว้คราดำครีမ် แล้วก็สวมรองเท้าบูตหนังมีซี่ท่อนใหญ่สภาพอากาศ! แต่นายแม่ก็ปลื้มเขาทันที รับเขาไว้เป็นเลขานุการ...คุณก็รู้ว่าท่านจัดงานสังคมนับร้อยอยู่ตลอดใช้ไหมล่ะ”

ผมพยักหน้ารับ

“อืม แน่ละว่าสงครามทำให้ร้อยกลายเป็นพัน จริงอยู่ว่าหมอนี่ทำประโยชน์ให้ท่านได้มาก แต่เมื่อสามเดือนก่อน เราทุกคนก็อิงไปตามๆ กันที่จู่ๆ ท่านก็ประกาศว่าท่านกับอัลเฟร็ดหมั่นกันแล้ว! หมอนั่นต้องอายุอ่อนกว่าท่านอย่างน้อยยี่สิบปีได้เลย! นี่มันหวังสุขสมบัติหน้าด้านๆ แต่ก็นั่นแหละ...ท่านเป็นนายตัวเองแล้วก็แต่งงานกับเขา”

“สถานการณ์นี้ต้องลำบากสำหรับพวกคุณทุกคนแน่”

“ลำบากรี! มันแย่มากเป็นบ้าเลยละ!”

ดังนั้น สามวันต่อมาผมจึงก้าวลงจากรถไฟที่สโตนส์เฮนจ์สเตชั่น สถานีรถไฟเล็กยิ่งกว่าเล็กที่ไม่รู้จะมีไว้ทำไม ตั้งเด่นอยู่กลางทุ่งสีเขียวและถนนสายแคบๆ ในชนบท จอห์น แควนต์ิช กำลังรออยู่ที่ซานซาลาและนำผมออกไปที่รถ

“ยังพอน้ำมันเหลืออยู่หน่อย” เขาบอก “หลักๆ ก็เพราะกิจกรรมต่างๆ ของนายแม่นั่นแหละ”

หมู่บ้านสโตนส์เฮนจ์สเตชั่นตั้งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟเล็กๆ นั้นไปประมาณสองไมล์ ส่วนคฤหาสน์สโตนส์เฮนจ์สเตชั่นอยู่อีกฟากของสถานี ห่างออกไปหนึ่งไมล์ วันนั้นในช่วงต้นเดือนกรกฎาคม อากาศร้อนและไม่มีลม เมื่อมองออกไปยังภูมิประเทศราบเรียบของเอสเซ็กซ์ซึ่งแสนเขียวชอุ่มและสุขสงบภายใต้แสงแดดยามบ่าย ก็ดูแทบเป็นไปได้เลยที่จะเชื่อว่า ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ มหาสงครามกำลังดำเนินไปตามวิถีทางของมัน ผมรู้สึกเหมือนว่าจู่ๆ ตัวเองก็หลงเข้ามาในอีกโลก ขณะที่เราเลี้ยวเข้าประตูคฤหาสน์ จอห์นก็พูดขึ้น

“ผมกลัวว่าคุณจะพบว่าที่นี่เงียบเหงามาก เฮลโลจิสต์”

“สหายรัก นั่นละที่ผมต้องการเลย”

“อ้อ ที่นี่ก็น่าอยู่ดีหรอกถ้าคุณอยากใช้ชีวิตเอื่อยๆ ผมฝึกทหารกับพวก

อาสาสมัครอาทิตยละสองหน แล้วก็ช่วยงานในฟาร์ม ภรรยาผมทำงานบนไโรนา”
เป็นประจำ เธอตื่นตีห้าทุกเช้ามารีดนมวัว แล้วก็ทำไปเรื่อย ๆ จนถึงเวลาอาหาร
กลางวัน โดยรวมแล้วก็ใช้ชีวิตที่ดีทีเดียว...ถ้าไม่นับนายอัลเฟร็ด อิงเกิลธอร์ป
นั่นละก็!” จู่ ๆ เขาก็หยุดรถแล้วเหลือบมองนาฬิกา “เราพอมีเวลาไปรับซินเธีย
ไหมนะ ไม่ละ ป่านนี้แกคงออกจากโรงพยาบาลแล้ว”

“ซินเธีย! ไม่ใช่ภรรยาคุณนี่”

“เปล่า! ซินเธียเป็นเด็กในอุปถัมภ์ของแม่ผมนะ ลูกสาวของเพื่อนเก่าร่วม
โรงเรียนที่แต่งงานกับนายความจอมโกง เขาร่วงไม่เป็นท่า แล้วลูกสาวก็กลายเป็น
เด็กกำพร้าสิ้นไร้ไม้ตอก แม่ของผมเลยยื่นมือเข้าช่วย ซินเธียอยู่กับเรามาได้เกือบ
สองปีแล้วตอนนี้ เธอทำงานในโรงพยาบาลกาชาดที่แทตมินสเตอร์ ห่างออกไป
เจ็ดไมล์”

ขณะที่เขาพูดคำท้าย ๆ เราก็เคลื่อนเข้าไปจอดหน้าบ้านหลังเก่าแก่ดงาม
สตรีในชุดกระโปรงผ้าทิวัดหนาเตอะซึ่งก้มตัวอยู่เหนือแปลงดอกไม้ ยึดตัวตรง
ขึ้นมาเมื่อเราเข้าไปใกล้

“หวัดดี อีวี ฉันพาวิรูษะผู้บาดเจ็บมาเนะ! คุณเฮสติงส์...นี่คุณฮาวเวิร์ด”

คุณฮาวเวิร์ดจับมือเข่าอย่างแข็งขัน แน่นเสียวจนเกือบเจ็บ ผมแลเห็น
ดวงตาสีฟ้าเข้มจัดในดวงหน้าคล้ำแดด เธอเป็นสตรีหน้าตาน่ามองอายุประมาณ
สี่สิบปี มีเสียงทุ้มดังกึกก้องแทบคล้ายเสียงผู้ชาย และมีเรือนร่างใหญ่กำยำพร้อม
ขนาดเท้าที่รองรับกันพอดี ซึ่งส่วนสุดท้ายนี้ถูกหุ้มอยู่ในรองเท้าบูตหนาเตอะ ไม่นาน
ผมก็พบว่าคำพูดคำจาของเธอนั้นถูกทอนให้สั้นกระชับคล้ายข้อความในโทรเลข
ไม่มีผิด

“วัชพืชโตเร็วอย่างกับไฟไหม้ฟาง ไล่ตามไม่ทันเลย มันจะไล่ที่เรา ต้อง
คอยระวังไว้!”

“ผมแน่ใจว่าจะยินดีอย่างยิ่งที่จะทำตัวให้เป็นประโยชน์ครับ” ผมตอบกลับ

“อย่ามาพูดเลย อย่าดีกว่า แล้วคุณจะเสียใจทีหลัง”

“มองโลกแง่ร้ายจริง อีวี” จอห์นพูดพลางหัวเราะ “วันนี้กันชากันทีไหนรี...
ข้างในหรือข้างนอก”

“ข้างนอก วันนี้อากาศดีเกินกว่าจะอดู้อยู่ในบ้าน”

“งั้นก็มาเถอะ คุณทำสวนเยอะพอแล้ววันนี้” ดิงค้ำกล่าว “ผู้ทำงานสมควร

^๑ สมัยสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสอง อังกฤษได้จัดตั้งองค์กรพลเรือนสตรีแลนด์อาร์มี (The Women's Land Army) ขึ้นเพื่อสร้างผลผลิตทางการเกษตรเลี้ยงคนในชาติแทนผู้ชายที่ไปออกรบ

“ได้รับค่าจ้างของตนาไป มาตีสมาชิกให้สดชื่นเถอะ”

“อืม” คุณสาวเวิร์ดพุดพลางดึงถุงมือทำสวนออก “ฉันค่อนข้างเห็นด้วยกับคุณ”

เธอนำทางอ้อมตัวบ้านไปยังบริเวณใต้ร่มเงาต้นซีคามอร์ขนาดใหญ่ที่มีชุดน้ำชาจัดรออยู่

ร่างหนึ่งลุกขึ้นจากเก้าอี้หวาย และก้าวสองสามก้าวมาหาเรา

“ภรรยาผมเอง เฮสติงส์” จอห์นบอก

ผมจะไม่มีวันลืมภาพแรกที่ได้เห็นแมรี แควนดิช เลย เรือนร่างสูงโปร่งของเธอถูกแสงแดดจัดจ้าขับให้โดดเด่น สัมผัสแห่งเปลวไฟใกล้มอดที่ดูเหมือนจะลำแสงตัวเฉพาะในดวงตาสีน้ำตาลดงามคู่นั้นเท่านั้น ดวงตาอันน่าประทับใจซึ่งแตกต่างจากของสตรีใดที่ผมเคยรู้จักมา เธอมีท่าทีสงบนิ่งอันทรงพลังแก่กล้า แต่สื่อถึงจิตวิญญาณแห่งสัตว์ป่าที่ไม่เชื่อฟังอโนร่างอันงามเลิศแห่งผู้มีอารยะ... ทั้งหมดนี้สว่างโชติช่วงอยู่ในความทรงจำของผมซึ่งผมจะไม่มีวันลืมเลือน

เธอเอ่ยต้อนรับทักทายผมสองสามคำด้วยเสียงใสทุ้มต่ำ แล้วผมก็หย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้หวายและรู้สึกดีใจเป็นที่ยิ่งที่ตอบรับคำชวนของจอห์น คุณนายแควนดิชส่งถ้วยชาให้ผม คำพูดเบาๆ ไม่ก็ประโยคจากปากเธอยิ่งตอกย้ำภาพความประทับใจแรกของผมที่ว่าเธอช่างเป็นสตรีที่น่าหลงใหลหาใดเปรียบ เป็นเรื่องน่าชื่นใจเสมอเวลาเรามีผู้ฟังที่ตั้งอกตั้งใจ ผมบรรยายติดตลกลงถึงเหตุการณ์บางอย่างขณะพักอยู่ที่บ้านพักฟื้น ซึ่งผมคิดเข้าข้างตัวเองว่าทำให้หญิงเจ้าบ้านขบขันยิ่งนัก แน่แน่นอนว่าแม้จอห์นจะเป็นชายที่ใช่ได้ แต่เขาก็ไม่ใช่คนคุยเก่งเลย

ในตอนนั้นเอง เสียงที่ผมจำได้ดีก็ลอยผ่านหน้าต่างแบบฝรั่งเศส^๑ ที่เปิดอยู่ใกล้ๆ มา

“นั่นคุณจะเขียนจดหมายหาเจ้าหญิงหลังน้ำชาใช่ไหมคะ อัลเฟร็ด ฉันจะเขียนหาเลดีแทตมินสเตอร์สำหรับวันที่สองเอง หรือเราควรรอจนกว่าจะได้คำตอบจากเจ้าหญิงก่อน ถ้าทรงปฏิเสธ เลดีแทตมินสเตอร์ก็อาจจะเป็นคนเปิดงานวันแรกได้ ส่วนคุณนายคอรสบีก็วันที่สอง แล้วยังมีดัชเชส... สำหรับงานประจำปีที่โรงเรียน”

มีเสียงพึมพำของชายคนหนึ่งตามมา แล้วเสียงของคุณนายอิงเกิลธอร์ปก็ดังตอบ

“อ้อ ได้สิคะ หลังตีสมาชิกก็เหมาะเลย คุณช่างรอบคอบนัก อัลเฟร็ดที่รัก”

^๑ french window หน้าต่างบานคู่ที่เป็นบานเปิดปิดมีความยาวตลอดถึงพื้น

หน้าตาแบบฝรั่งแสนนั้นเปิดกว้างขึ้นอีกเล็กน้อย แล้วหญิงชราเรือนผมขาวงามสง่า พร้อมเค้าน้ำที่ค่อนข้างนำเกรงขามก็ก้าวออกมาสู่สนามหญ้า ชายผู้หนึ่งตามเธอออกมา ท่าทางของเขามีความเคารพนบถนอแฝงอยู่ในที

คุณนายอิงเกิลธอร์ปทักทายผมอย่างกระตือรือร้น

“ແหม ดีใจจริง ๆ ที่ได้เจอเธออีกครั้ง คุณเฮสติงส์ หลังจากผ่านมานานหลายปี พูนหัวอัลเฟร็ด คุณเฮสติงส์...นี่สามีฉันล่ะ”

ผมมองดู “พูนหัวอัลเฟร็ด” ด้วยความสนใจใคร่รู้พอประมาณ เขาดูเป็นคนแปลกพิลึกจริง ๆ นั่นละ ผมไม่แปลกใจเลยว่าทำไมจอห์นถึงไม่ชอบเราของเขา มันยาวเพื่อและดำที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา เขาสวมแว่นตากรอบทองแบบหนึบจมูก และมีเค้าน้ำที่นิ่งเฉยอย่างน่าประหลาด ผมจุกคิดขึ้นมาว่าเขา น่าจะดูเป็นธรรมชาติบนเวทีละคร แต่กลับดูแปลกตามืดที่มืดทางในชีวิตจริง เสียงของเขาค่อนข้างต่ำและประจบประแจง เขาเอามือแข็งที่ถือเป็นท่อนไม้จับกับมือของผมและพูดว่า

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณเฮสติงส์” จากนั้นก็หันไปทางภรรยา “เอมิลียอดรัก ผมว่าเบาะนั่งออกจะขึ้น ๆ อยู่สักหน่อยนะ”

เธอยิ้มกว้างอย่างรักใคร่ให้เขาขณะที่เขาเปลี่ยนเบาะอีกใบให้ด้วยท่าทางแสดงความห่วงใยใส่ใจอย่างยิ่ง ช่างเป็นความหลงใหลอันน่าประหลาดสำหรับสตรีผู้ในกรณีอื่นเป็นคนมีเหตุมีผลนัก!

เมื่อนายอิงเกิลธอร์ปปรากฏตัว ความรู้สึกอึดอัดและเป็นปฏิบัติที่ซ่อนเร้นเอาไว้ก็ดูจะเข้าปกคลุมคนในกลุ่ม โดยเฉพาะคุณฮาวเวิร์ดผู้ไม่ปิดบังความรู้สึกของตัวเองให้ยุ่งยากเลย แต่กระนั้นคุณนายอิงเกิลธอร์ปก็ดูจะมีได้สังเกตเห็นสิ่งใดที่ผิดปกติไป ความช่างคุยของเธอ ซึ่งผมจำได้ตั้งแต่ครั้งก่อนเก่า มิได้จางหายไปเลยแม้แต่น้อยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เธอคุยเป็นต่ออ้อยออยไม่มีขาดห่าง หลัก ๆ ก็ว่าด้วยเรื่องงานออกร้านขายของการกุศลที่กำลังจะมาถึง ซึ่งเธอเป็นคนจัดและจะมีขึ้นเร็ว ๆ นี้ บางครั้งบางครั้ง เธอจะถามสามีเกี่ยวกับวันหรือวันที่ กิริยาท่าทางที่จดจ่อสนอกสนใจของเขามีเคยแปรเปลี่ยนไปเลย นับแต่ตอนแรกเริ่ม ความไม่ชอบขี้หน้าเขาก็ยิ่งรุกรามฝังลึกในตัวผมแล้ว และผมก็ยกย่องตัวเองว่ามักอ่านคนออกเสมอตั้งแต่นั้นมา

ขณะนี้คุณนายอิงเกิลธอร์ปหันไปหาเอเวอลิน ฮาวเวิร์ด เพื่อออกคำสั่งบางอย่างเกี่ยวกับจดหมาย และสามีของเธอก็พูดกับผมด้วยเสียงที่ระมัดระวังอย่างยิ่ง

“ทหารเป็นอาชีพประจำของคุณหรือเปล่าครับ คุณเฮสติงส์”

“เปล่าครับ ก่อนสงครามผมทำงานที่ลอร์ดส์^๕”

“แล้วคุณจะไปทำที่นั่นหลังสงครามเล็กใหม่”

“ก็อาจจะครับ ไม่อย่างนั้นก็เริ่มต้นใหม่หมดจด”

แมรี แควนดิช โนม์ตัวมาข้างหน้า

“จริงๆ แล้วคุณจะทำอาชีพอะไรคะ ถ้าคุณแค่ถามใจตัวเองแล้วก็ตาม
ตามนั้นได้เลย”

“เอ่อ ก็แล้วแต่นะครับ”

“ไม่มีงานอดิเรกกลับๆหรือคะ” เธอถาม “บอกฉันมาเถอะคะ...คุณต้อง
ชอบอะไรสักอย่างสิ ใครๆก็มีทั้งนั้น อะไรสักอย่างที่มีมักจะเปลวประหลาด”

“คุณได้หัวเราะเยาะผมแย่”

เธอยิ้ม

“ก็อาจจะคะ”

“อืม ผมน่าจะเฝื่อนอยากเป็นนักสืบมาตลอด!”

“นักสืบจริงๆอย่างสกอตแลนด์ยาร์ด หรืออย่างเซอร์ล็อก โฮล์มส์ ค่ะ”

“อ้อ เซอร์ล็อก โฮล์มส์ อยู่แล้วครับ แต่พูดจริงๆนะ เรื่องแบบนี้ดึงดูด
ใจผมมากจริงๆ ผมเคยเจอชายคนหนึ่งในเบลเยียม เป็นนักสืบที่โด่งดังมาก เขา
ทำให้ผมมีไฟขึ้นมาเยอะทีเดียว เขาเป็นชายร่างเล็กที่น่าอัศจรรย์ เขามักจะชอบ
พูดว่างานนักสืบที่มีคุณภาพทั้งหลายนี้เป็นเรื่องของวิธีการเท่านั้นเอง ระบบของ
ผมก็ยึดของเขาเป็นพื้นฐาน แต่ผมออกจะคืบหน้าไปไกลกว่านั้นอีก เขาเป็นชาย
ร่างเล็กท่าทางตลก เจ้าสำอาง แต่ก็ฉลาดเป็นกรดเลย”

“ฉันก็ชอบเรื่องนักสืบสนุกๆเหมือนกัน” คุณฮาวเวิร์ดออกความเห็น “แต่
นิยายที่แต่งเพื่อเจ้อเสียตั้งเยอะ ผู้ร้ายถูกจับได้เอาบทสุดท้าย แล้วทุกคนถึงเป็น
ไก่อตาแตก ส่วนอาชญากรรมจริงๆนะรี เรารู้ได้ทันทีเลย”

“มีอาชญากรรมตั้งเยอะนะครับที่ยังจับผู้ร้ายไม่ได้” ผมแย้ง

“ไม่ได้หมายถึงตำรวจ แต่พวกคนที่อยู่กลางวงเลยต่างหาก คนใน
ครอบครัวนะ เราตบตาพวกเขาไม่ได้จริงๆหรอก พวกเขารู้”

“ถ้างั้น” ผมพูดขึ้น รู้สึกขบขันอย่างยิ่ง “คุณคิดว่าถ้าคุณพัวพันกับคดี
อาชญากรรม เช่นคดีฆาตกรรม คุณจะชี้ตัวฆาตกรได้ทันทีเลยหรือครับ”

“แน่นอนแล้วว่าได้ อาจจะมีสุจนกับฝูงทนายไม่ได้ แต่ฉันแน่ใจว่าตัวเอง

^๕ ย่อมาจากสถาบันลอร์ดแห่งลอนดอน (Lloyd's Of London) สถาบันประกันภัยเก่าแก่แห่งอังกฤษ ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. ๑๖๘๘

จะรู้ ฉันจะรู้สึกได้ที่ปลายนิ้วมือเลยถ้าเขามาอยู่ใกล้ๆ”

“อาจจะเป็น ‘ผู้หญิง’ ก็ได้นะครับ” ผมแนะนำ

“ก็ใช่ แต่การฆ่าคนเป็นอาชญากรรมที่รุนแรง มันเชื่อมโยงกับผู้ชายมากกว่า”

“แต่ถ้าวางยาพิษละก็ไม่” เสียงกังวานใสของคุณนายแคเวนดิชทำให้ผมสะดุ้งโหยง “คุณหมอเบอาเออร์สตินบอกอยู่เมื่อวานนี้เองว่า เพราะคนในวงการแพทย์ส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับยาพิษชนิดที่หายาก ก็เลยน่าจะมิดีวางยาพิษจำนวนนับไม่ถ้วนที่ไม่มีใครสงสัยเอาเลย”

“ตายจริง แมรี พุดเรื่องสยองขวัญอะไรแบบนี้!” คุณนายอิงเกิลธอร์ปอุทาน “ดูสิ ฉันชนลูกชนพองไปหมดเลย อ้าว ชินเธียมานานแล้ว!”

เด็กสาวในชุดเครื่องแบบหน่วยพยาบาลอาสาสมัครวิ่งเหยาะๆ ตัดสนามหญ้ามา

“อ้าว ชินเธีย วันนี้เธอกลับช้านะ นี่คุณแฮสติงส์ นี่คุณเมอร์ต็อกจ่ะ”

ชินเธีย เมอร์ต็อก เป็นสาวน้อยหน้าตาสดใส เต็มไปด้วยชีวิตชีวาและกำลังวังชา เธอถอดหมวกพยาบาลใบน้อยโยนออก แล้วผมก็ได้ชื่นชมลอนผมสีน้ำตาลแดงคลายสยาย และมือขาเล็กซึ่งแกย่นออกมารับถ้วยชา ด้วยนัยน์ตาและขนตาอันดำ เธอน่าจะกลายเป็นสาวสวยทีเดียว

เธอหย่อนตัวลงนั่งที่พื้นข้างจอห์น และขณะที่ผมยื่นจานใส่แซนด์วิชให้ เธอก็เงยหน้ายิ้มให้ผม

“นั่งบนพื้นหญ้าที่ลึเคะ สบายกว่ากันตั้งเยอะ”

ผมทิ้งตัวลงนั่งแต่โดยดี

“คุณทำงานที่เทตมินสเตอร์หรือครับ คุณเมอร์ต็อก”

เธอพยักหน้ารับ

“เพื่อล้างบาปนะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ถูกพวกนั้นกลั่นแกล้งสินะ” ผมถามยิ้มๆ

“ก็ลองดูสิคะ!” ชินเธียร้องบอก ท่าทางเอาเรื่อง

“ผมมีญาติเป็นพยาบาลอยู่คน” ผมบอก “แล้วเธอก็กลัวพวก ‘ซิสเตอร์’^๖ หัวหดเลย”

“ฉันไม่แปลกใจหรอกค่ะ ก็พวกซิสเตอร์นะ น่ากลัว จะแย้ รู้ไหมคะ คุณแฮสติงส์ น่ากลัวแท้ๆเลย! คุณคิดไม่ถึงหรอก! แต่ฉันไม่ใช่พยาบาลหรอกค่ะ

^๖ ในอังกฤษ พยาบาลหญิงอาวุโสจะเรียกว่า ซิสเตอร์ (sister) หรือแมชี เนื่องจากในอดีตก่อนมีการแพทย์สมัยใหม่ แมชีคือกลุ่มคนที่รับหน้าที่พยาบาลผู้ป่วย

ขอบคุณสวรรค์ ฉันประจำอยู่ที่แผนกจ่ายยา”

“แล้วนี่คุณวางยาพิษคนไปที่ร้ายแล้วล่ะ” ผมถามยิ้มๆ

ซินเธียก็ยิ้มเช่นกัน

“โอ๊ย เป็นร้อยๆ เลยค่ะ!” เธอบอก

“ซินเธีย” คุณนายอิงเกิลธอร์ปเรียก “เธอคิดว่าพอจะช่วยเขียนจดหมายให้ฉันหน่อยได้ไหม”

“ได้สิคะ น้ำเอมิลี”

เธอกระโดดลุกขึ้นทันควัน อะไรบางอย่างในท่าทางของเธอเตือนให้ผมนึกขึ้นได้ว่าเธอมีฐานะเป็นผู้อาศัย และแม้โดยรวมแล้ว คุณนายอิงเกิลธอร์ปจะมีความเมตตา แต่ก็ไม่ยอมให้เด็กสาวลืมหูลืมตา

หญิงเจ้าบ้านหันมาหาผม

“จอร์นจะพาคุณไปที่ห้องนะคะ อาหารเย็นตอนทุ่มครึ่งค่ะ เราเลิกกินตอนดึกๆ มาสักพักแล้ว เลดีแทตมินสเตอร์ ภรรยาของสมาชิกสโมสรของเรา ซึ่งเป็นลูกสาวของลอร์ดแอบบ็อตบิวรีผู้ล่งลับก็ทำแบบเดียวกันค่ะ เธอเห็นด้วยกับฉันว่าต้องมีคนประหยัดอดออมเป็นแบบอย่าง เราเป็นครอบครัวที่คำนึงถึงสงครามทีเดียวค่ะ ไม่มีอะไรถูกใช้สิ้นเปลืองที่นี่ แม้แต่เศษกระดาษทุกแผ่นก็ยังถูกเก็บรวบรวมใส่ถุงกระดาษส่งต่อไปที่อื่น”

ผมเอ่ยแสดงความชื่นชมออกไป แล้วจอร์นก็พาผมเข้าบ้าน ขึ้นไปตามชั้นบันไดกว้าง ซึ่งเมื่อทอดขึ้นไปครึ่งทางก็แยกออกทางซ้ายและขวาสู่ปีกทั้งสองของอาคาร ห้องของผมอยู่ทางปีกซ้ายและมองออกไปเห็นสวน

จอร์นจากผมไป แล้วสองสามนาทีให้หลังผมก็เห็นจากหน้าต่างห้องตัวเองว่าเขากำลังเดินควงแขนซินเธีย เมอร์ดีอก ตัดสนามหญ้าไปซ้ำๆ ผมได้ยินคุณนายอิงเกิลธอร์ปเรียก “ซินเธีย” น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ แล้วเด็กสาวก็เริ่มออกวิ่งกลับไปที่บ้าน ขณะเดียวกันนั้น ชายคนหนึ่งก้าวพ้นเงาต้นไม้ออกมาและเดินเข้าไปในทิศทางเดียวกัน เขาดูมีอายุราวสี่สิบปี ผิวคล้ำเข้ม ใบหน้าอมทึบขีปนวดเคราสะอาดสะอ้าน อารมณ์รุนแรงบางอย่างดูจะกำลังครอบงำเขา เขาเงยหน้ามองขึ้นมาที่หน้าต่างห้องผมขณะเดินผ่าน แล้วผมก็จำเขาได้ แม้เขาจะเปลี่ยนแปลงไปมากในช่วงสิบห้าปีที่ล่วงเลยไปนับแต่ครั้งสุดท้ายที่เราพบกัน เขาคือน้องชายของจอร์นนั่นเอง ลอร์เรนซ์ แควนดิช ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าอะไรกันหนอที่ทำให้เขามีสีหน้าแปลกประหลาดผิดตาเช่นนั้น

จากนั้นผมก็บิดเขาออกจากความคิด แล้วหวนกลับไปครุ่นคิดถึงเรื่องของตัวเอง

คำนั้นผ่านไปอย่างน่าอภิมรณพอควร แล้วคืนนั้นผมก็ฝันถึงสตรีผู้หน้าพิศวงคนนั้น แมรี แควนดิซ

อรุณเบิกฟ้าอย่างสว่างสดใสในเช้าวันรุ่งขึ้น และผมมีความคาดหวังเต็มเปี่ยมว่านี่จะเป็นการมาเยือนอันแสนสุขใจ

ผมไม่พบคุณนายแควนดิซเลยจนกระทั่งเวลาอาหารกลางวัน ซึ่งเธอเสนอตัวพาผมไปเดินเล่น เราใช้เวลายามบ่ายอันเพลิดเพลินท่องไปในป่า และกลับมาที่บ้านประมาณห้าโมงเย็น

ขณะที่เรากำลังเข้าไปในห้องโถงใหญ่ จอห์นก็กวักมือเรียกเราทั้งคู่ให้เข้าไปในห้องสูบบุหรี่ ผมมองเห็นได้ทันทีจากสีหน้าของเขาว่ามีเรื่องน่ากังวลใจบางอย่างเกิดขึ้น เราตามเขาเข้าไปในห้อง แล้วเขาก็ปิดประตูตามหลังเรา

“นี่แน่ะ แมรี เกิดเรื่องวุ่นเข้าให้แล้ว อีวีทะเลาะกับอัลเฟร็ด อิงเกิลธอร์ป เธอจะออก”

“อีวีนะรี ออกหรือคะ”

จอห์นพยักหน้าเศร้าๆ

“ใช่ เรื่องของเรื่องคือเธอไปหานายแม่ แล้ว อ้าว อีวีมานั้นแล้ว”

คุณฮาวเวิร์ดเดินเข้ามา ริมฝีปากของเธอเข้มแน่นเคร่งขรึม มือที่วักกระเป๋าดูทางใบเล็ก เธอดูตื่นๆปนมุ่งมั่น และปกป้องตัวเองอยู่เล็กน้อย

“ถึงยังไง” เธอโพล่งออกมา “ฉันก็ได้พูดความในใจไปแล้ว!”

“เอเวอลินที่รัก” คุณนายแควนดิซอุทาน “ไม่จริงใช่ไหม!”

คุณฮาวเวิร์ดพยักหน้ารับขรึมๆ

“จริงสิ! กล่าวว่าฉันจะพูดบางอย่างกับเอมิลีย์ที่เธอคงจะไม่ลืมหรือให้อภัยง่าย ๆ ฉันไม่สนหรอกถ้าคำพูดพวกนั้นจะซึ่มลงไปแค่นิดเดียว อาจจะเปลืองน้ำลายเปล่าก็ได้ แต่ฉันก็พูดออกไปตรงๆ ‘คุณเป็นหญิงแก่ เอมิลีย์ แล้วก็ไม่มีใครจะโง่เท่าคุณแก๊งๆอีกแล้ว’ ผู้ชายคนนั้นอายุน้อยกว่าคุณยี่สิบปี แล้วอย่าหลอกตัวเองเลยว่าเขาแต่งงานกับคุณเพื่ออะไร เงินไงเล่า! เฮอะ อาย้อมให้เขามีมากเกินไปได้ อีตาเรกส์ ชาวนาคนนั้นนะมีเมียที่ทั้งสาวทั้งสวยมาก ๆ ลองไปถามอัลเฟร็ดของคุณดูสิว่าเขาไปขลุกอยู่ที่นั่นมากแค่ไหน’ เอมิลีย์โกรธจัดเลยก็แน่ละ! ฉันพูดต่อว่า ‘ฉันขอเตือนนะคะ คุณจะชอบใจหรือไม่ก็ตาม ผู้ชายคนนั้นจะฆ่าคุณตายคาเตียงได้งายๆเลย หมอนั้นนะเลวชาติ คุณอยากจะทำฉันยังไงก็ได้ แต่จำคำฉันไว้เลย หมอนั้นนะเลวชาติ!’”

“แล้วเธอยังไงครับ”

คุณฮาวเวิร์ดเบ้หน้าเบะปากแสดงอารมณ์เต็มที่

“ทูนหัวอัลเฟร็ด...อัลเฟร็ดสุดที่รัก...‘คำบ้ายสี่ร้ายกาจ’...‘คำโกหกร้ายกาจ’...‘ผู้หญิงร้ายกาจ’...บังอาจกล่าวหา‘สามีที่รัก’ของเธอ! ฉันใส่หัวไปจากบ้านเธอเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี เพราะฉะนั้นฉันจะไป”

“แต่ไม่ใช่ตอนนี้ใช่ไหมครับ”

“นาทีนี่เลยแหละ!”

ชั่วครู่หนึ่งนั้น เรานั่งจ้องเธอตาค้าง ในที่สุด เมื่อพบว่าคำโน้มน้าวของเขาไร้ประโยชน์ จอห์น แควนดิช จึงออกไปตรวจสอบดูเวลารถไฟ ภรรยาของเขาตามออกไป พลางพิมพ์อะไรบางอย่างเรื่องจะเกลี้ยกล่อมให้คุณนายอิงเกิลธอร์ป เปลี่ยนใจ

ขณะที่เธอจะออกจากห้อง ใบหน้าของคุณสาวเวิร์ดก็แปรเปลี่ยนไป เธอโน้มตัวมาหาผมอย่างกระตือรือร้น

“คุณเฮสติงส์ คุณเป็นคนซื่อสัตย์ ฉันไว้วางใจคุณได้ใช่ไหม”

ผมตกใจเล็กน้อย เธอวางมือลงบนแขนของผม และลดเสียงลงเป็นกระซิบ

“ดูเลเธอด้วยนะ คุณเฮสติงส์ เอมีลีน่าสงสารของฉัน พวกนั้นนะฉลามทั้งนั้น พวกเขาทุกคนเลย โอ๊ย ฉันรู้ดีหรือว่ากำลังพูดเรื่องอะไร ไม่มีสักคนในนั้นที่ไม่ร้อเงิน แล้วก็พยายามจะสูบเงินจากเธอ ฉันปกป้องเธอมากเท่าที่จะทำได้แล้ว พอตอนนี้ฉันออกไปพ้นทาง พวกนั้นก็เข้าล้อมเธอ”

“ได้เลยครับ คุณสาวเวิร์ด” ผมบอก “ผมจะทำทุกอย่างที่ทำได้ แต่ผมแน่ใจว่าคุณแค่กำลังตื่นเต้น แล้วก็หัวเสียมาก”

เธอขัดจังหวะผมด้วยการโบกนิ้วชี้ซ้ำๆ

“พ่อหนุ่ม เชื่อฉันสิ ฉันอาบน้ำร้อนมาก่อนเธอเยอะ สิ่งเดียวที่ฉันขอร้องคือให้เธอคอยจับตาดูให้ดี แล้วเธอจะเข้าใจว่าฉันหมายความว่ายังไง”

เสียงเครื่องยนต์ดังผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่เข้ามา คุณสาวเวิร์ดจึงลุกขึ้นและขยับไปที่ประตู เสียงของจอห์นดังอยู่ด้านนอก ขณะวางมืออยู่บนมือจับ เธอก็หันศีรษะข้ามไหล่มา และพยักหน้าให้ผม

“เห็นอะไรอื่นไฉนนะ คุณเฮสติงส์ จับตาดูเจ้าวรายร้ายนั่นให้ดี สามีของเธอ นะ!”

ไม่มีเวลาให้พูดอะไรกันได้อีก คุณสาวเวิร์ดถูกเสียงคัดค้านและคำอวดอ้างคะเนิงกลืนหายไป พวกอิงเกิลธอร์ปมิได้ปรากฏตัวให้เห็นเลย

เมื่อรถยนต์แล่นจากไป จู่ๆ คุณนายแควนดิชก็แยกตัวออกจากกลุ่ม และก้าวตัดถนนทางเข้าบ้านไปที่สนามหญ้าเพื่อต้อนรับชายร่างสูงไว้เคราซึ่งเห็นได้ชัด

ว่ากำลังเดินมาที่ตัวบ้าน แก้มของเธอแดงเรื่อขึ้นมาขณะที่ยื่นมือออกไปทักทายกับเขา

“นั่นใครนะ” ผมถามเสียงเฉียบ ด้วยสัญชาตญาณบอกไม่ให้ไว้ใจชายคนนั้น

“คุณหมอเบอาเออร์สติน” จอห์นบอกเสียงหัวน

“แล้วคุณหมอเบอาเออร์สตินนี่เป็นใคร?”

“เขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน กำลังพักรักษาตัวหลังจากถูกอาการทางประสาทเล่นงานอย่างรุนแรง เขาเป็นแพทย์เฉพาะทางจากลอนดอน ฉลาดเป็นกรดเลย ผมเข้าใจว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญด้านยาพิษที่เก่งกาจที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่”

“แล้วก็ยังเป็นเพื่อนสนิทของแมรีด้วยคะ” ชินเรียกล่าเสริมอย่างอดไม่ได้

จอห์น แควนดิช นินหัวและเปลี่ยนเรื่องคุย

“ไปเดินเล่นกันเถอะ เฮสติงส์ เรื่องที่เกิดขึ้นนี่น่าหดหู่ใจซะมัด เธอพูดจาโผงผางเสมอ แต่ก็ไม่มีมิตรคนไหนในอังกฤษจะซื่อสัตย์ไปกว่าเอเวอลิน ฮาวเวิร์ดอีกแล้ว”

เขาเดินไปตามเส้นทางที่ผ่านไร่ขนาดใหญ่ และเราก็เดินลงไปยังหมู่บ้านโดยทะลุผ่านป่าซึ่งกั้นอาณาเขตด้านหนึ่งของคฤหาสน์

ขณะที่เราเดินทะลุผ่านประตูรั้วหนึ่งระหว่างทางกลับบ้านอีกครั้ง หญิงสาวหน้าตาสะสวยแบบยิปซีซึ่งเดินสวนมาก็ค้อมศีรษะและยิ้มให้

“เธอน่ารักดีนะ” ผมเอ่ยอย่างชื่นชม

ใบหน้าของจอห์นกระด้างขึ้นมา

“นั่นคุณนายเรกส์”

“คนที่คุณฮาวเวิร์ด...”

“นั่นแหละ” จอห์นบอก ออกจะหัวนเกินจำเป็นสักหน่อย

ผมคิดถึงหญิงชราผมขาวในบ้านหลังใหญ่ และใบหน้าน้อยๆ สดใสซุกซนที่เพ็งยิ้มให้เรา แล้วความรู้สึกเย็นววนน้อยๆ ด้วยความหัวนใจก็แผ่ซ่านไปทั่วตัวผมบัดมันทิ้งไป

“สตีลส์เป็นคฤหาสน์เก่าแก่ที่งามเลิศจริงๆ” ผมบอกจอห์น

เขาพยักหน้ารับอย่างหมองหม่น

“ใช่ มันเป็นทรัพย์สมบัติที่งามนัก สักวันมันจะเป็นของผม ถ้าว่ากันตามสิทธิ มันก็ควรเป็นของผมไปแล้ว ถ้าเพียงแต่พอจะทำพินัยกรรมให้ถูกให้ควร ผมก็คงไม่ร้อเงินเจียนน้าอย่างที่เป็นอยู่นี้”

“คุณร้อเงินนั่นหรือ?”

“เฮสติงส์ที่รัก ผมไม่อาจที่จะบอกคุณหรอกนะว่าผมหมดปัญญาหาเงินแล้ว”

“น้องชายคุณช่วยไม่ได้สิ”

“ลอร์เรนซ์นะหรือ เขาใช้เงินที่มีหมดเกลี้ยงไม่เหลือหลง เอาไปพิมพ์โคลงกลอนบ้างบอเข้าเล่มอย่างหุ่ ไม่เลย เรานะขัดสนกันหมด ผมต้องพูดว่าแม่ผมดีต่อเรามากมาโดยตลอด นั่นคือจนถึงก่อนหน้านี้นะ แน่่อนว่านับแต่เธอแต่งงาน...” เขาชะงักไปและขมวดคิ้ว

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกว่ เมื่อเอเวอลิน ฮาวเวิร์ด จากไป อะไรบางอย่างที่ไม่อาจระบุได้ก็หายไปจากบรรยากาศด้วย ตัวตนของเธอบ่งบอกถึงความมั่นคงปลอดภัย บัดนี้เมื่อความปลอดภัยนั้นถูกนำออกไป บรรยากาศก็ดูจะอวลไปด้วยความระแวง ใบหน้าฉ้อฉลของคุณหมอเบอเออร์สตีนิโพลกลับขึ้นมาในความคิดของผมอย่างน่ารำคาญ จิตใจของผมเต็มไปด้วยความระแวงอันคลุมเครือต่อทุกคนและทุกสิ่ง ชั่วครู่หนึ่งนั้น ผมสังหรณ์ถึงความเลวร้ายที่กำลังคืบคลานใกล้เข้ามา

๒

วันที่ ๑๖ และ ๑๗ กรกฎาคม

ผมมาถึงคฤหาสน์สไตลส์ในวันที่ ๕ กรกฎาคม บัดนี้ผมจะบอกเล่าเหตุการณ์ในวันที่ ๑๖ และ ๑๗ ของเดือนนั้น เพื่อความสะดวกของผู้อ่าน ผมจะทบทวนเหตุการณ์ในวันเหล่านั้นให้เที่ยงตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ถูกเปิดเผยในกาลต่อมาระหว่างการพิจารณาคดีโดยขั้นตอนการซักค้านอันยาวนานและน่าเบื่อหน่าย

ผมได้รับจดหมายจากเอเวอลิน ฮาวเวิร์ด สองสามวันหลังจากที่เธอจากไป จดหมายนั้นบอกว่าเธอได้งานเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลใหญ่ในมิดดลิงแฮม เมืองโรงงานซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณสิบห้าไมล์ เธอยังขอร้องผมให้แจ้งเธอถ้าคุณนายอิงเกิลธอร์ปแสดงอาการปรารถนาใดๆ ที่จะปรับความเข้าใจกัน

จุดต่างหนึ่งเดียวในวันคืนอันสงบสุขของผมก็คือการที่คุณนายแคเวนดิชชอบพบปะสมาคมกับคุณหมอบาเออร์สทินเป็นอย่างดี ซึ่งไร้เหตุผลนักในความคิดของผม เธอเห็นอะไรในตัวผู้ชายคนนั้นผมจินตนาการไม่ออกเลย แต่เธอชวนเขามาที่บ้านเสมอ และออกไปเดินเล่นไกลๆกับเขาอยู่บ่อยๆ ผมขอสารภาพว่ามองไม่ออกเลยว่าเขามีเสน่ห์ที่ตรงไหน

วันที่ ๑๖ กรกฎาคมตรงกับวันจันทร์ เป็นวันแห่งความอลหม่านวุ่นวายงานออกร้านขายของการกุศลอันเลื่องชื่อมีขึ้นเมื่อวันเสาร์ และการแสดงเพื่อความบันเทิงซึ่งเกี่ยวเนื่องกับงานการกุศลเดียวกัน และคุณนายอิงเกิลธอร์ปจะอ่านบทกวีเกี่ยวกับสงครามให้ผู้ชมฟัง จะมีขึ้นในคืนนั้น ในตอนเช้า เราทั้งหมดต่างวุ่นวายกับการจัดตกแต่งห้องโถงใหญ่ของหมู่บ้านอันเป็นที่จัดงาน เรากินอาหารกลางวันล่าช้าและใช้เวลายามบ่ายไปกับการพักผ่อนในสวน ผมสังเกตเห็นว่าหากปฏิกิริยาของจอห์นออกจะแปลกๆไป เขาดูตื่นเต้นและกระวนกระวายมาก

หลังดึกชา คุณนายอิงเกิลธอร์ปไปนอนหลังพักผ่อนเก็บแรงสำหรับงาน

ตอนกลางคืน ส่วนผมก็ทำแมรี แควนดิซ ดวลเทนนิส

ประมาณหกโมงสี่สิบห้า คุณนายอิงเกิลธอร์ปก็เตือนพวกเราไม่ให้ชักช้า เนื่องจากคืนนั้นอาหารเย็นจะเริ่มแต่หัวค่ำ เราตะลึงตะลานเตรียมตัวให้ทัน และก่อนที่จะกินเสริจรถยนต์ก็รออยู่หน้าประตูแล้ว

การแสดงในค่ำคืนนั้นประสบความสำเร็จล้นหลาม การอ่านบทกวีของคุณนายอิงเกิลธอร์ปได้รับเสียงปรบมือก็กึกก้อง นอกจากนี้ซินเธียยังรับบทแสดงในละครหุ่นนิ่ง^๓ อะไรสักอย่าง เธอไม่ได้กลับมาพร้อมกับเรา เพราะมีคนชวนไปงานสังสรรค์เมื่อตีเก้า และจะค้างคืนกับเพื่อนๆ ที่แสดงละครด้วยกัน

เช้าวันถัดมา คุณนายอิงเกิลธอร์ปกินอาหารเช้าคนเดียวเพราะค่อนข้างเหนื่อยล้า แต่ก็ปรากฏตัวด้วยความสดใสกระปรี้กระเปร่าอย่างยิ่งเมื่อเวลาประมาณ ๑๒.๓๐ น. และโฉบลัวร์เรนซ์กับผมออกไปงานปาร์ตี้เมื่อกลางวัน

“คำเชิญจากคุณนายโรลสตันนี่น่าปลื้มใจนัก น้องสาวของเลดีแทตมินสเตอร์นะ พวกโรลสตันอพยพมาที่นี่พร้อมกับวิลเลียมผู้พิชิต เป็นหนึ่งในตระกูลเก่าแก่ที่สุดของเรา”

แมรีขอตัวไม่ไปเนื่องจากมีนัดกับคุณหมอบาเออร์สตัน

เรากินอาหารกลางวันกันอย่างสุขสำราญ และขณะที่ขับรถจากมา ลัวร์เรนซ์ก็เสนอว่าเราน่าจะกลับทางแทตมินสเตอร์ซึ่งอยู่นอกทางของเราแทบไม่ถึงหนึ่งไมล์เพื่อเยี่ยมซินเธียที่แผนกจ่ายยา คุณนายอิงเกิลธอร์ปตอบว่านั่นเป็นความคิดที่เยี่ยมมาก แต่เนื่องจากเธอมีจดหมายหลายฉบับต้องเขียน เธอจึงจะหย่อนเราลงที่นั่น แล้วเราค่อยกลับบ้านพร้อมกับซินเธียด้วยรถม้า

เราในฐานะบุคคลต้องสงสัยถูกนายประตูโรงพยาบาลกั้นไว้ไม่ให้เข้าจนกระทั่งซินเธียซึ่งดูงดงามและอ่อนหวานอย่างยิ่งในชุดเอี้ยมยาวสีขาวยาวปกคลุมตัวมารับรองเรา เธอพาเราขึ้นไปยังห้องทำงานอันศักดิ์สิทธิ์ของเธอและแนะนำเรากับเพื่อนร่วมแผนกซึ่งเป็นบุคคลที่ค่อนข้างน่าเกรงขาม ผู้ที่ซินเธียเรียกอย่างว่าเริงว่า “นิบส์”

“ขุดเยอะเยาะไปหมด!” ผมอุทานขณะที่ดวงตาสอดสายไปรอบห้องขนาดเล็กนั้น “คุณรู้จริงๆ หรือครับว่ามีอะไรอยู่ในขุดทั้งหมดบ้าง”

“ขุดอะไรที่แปลกใหม่มั่งเถอะอะ” ซินเธียครวญ “ทุกคนที่มาที่นี่ขุดแบบเดียวกันหมดเลย เราถึงกับคิดจริงๆ นะคะว่าจะให้รางวัลคนแรกที่ *ไม่* ขุดว่า ‘ขุด

^๓tableaux ละครใบ้ประเภทหนึ่ง กลุ่มนักแสดงจะยืนหรือนั่งตามตำแหน่งต่างๆ เพื่อแสดงฉากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

เยอะเยาะไปหมด!’ แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าสิ่งที่คุณจะพูดต่อก็คือ ‘นี่คุณวางยาพิษผู้คน มากี่รายแล้ว’”

ผมยอมรับผิดกลัวเสียงหัวเราะ

“ถ้าเพียงแต่พวกคุณจะรู้ว่าการเปลืองยาพิษใครสักคนโดยไม่ได้ตั้งใจ เป็นเรื่องง่ายตายถึงตายแค่นั้น คุณจะไม่มีทางพูดล้อเล่นแบบนี้หรอกค่ะ มาค่ะ มาตีมือชกกันดีกว่า เรามีความลับทุกประเภทซ่อนอยู่ในตู้ใบนั้น ไม่ใช่แค่ ลอร์ดเวนท์ นั้นตู้ใส่ยาพิษ ต้องตู้ใบใหญ่ นั้นแหละค่ะ ใช่แล้ว”

เราตีมือชกกันอย่างสนุกสนานยิ่งและช่วยชินเรียล้างถ้วยหลังจากนั้น เราเพิ่ง เก็บข้อคนชาติคนสุดท้ายได้ไม่ทันไรเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น ทันใดนั้น สีหน้า ของชินเรียลและนิบลีก็แปรเปลี่ยนไปเป็นความเคร่งขรึมน่าเกรงขาม

“เชิญค่ะ” ชินเรียลบอกด้วยน้ำเสียงจะฉานเป็นการเป็นงาน

พยาบาลสาวผู้แลดูค่อนข้างตื่นกลัวปรากฏกายมาพร้อมกับขวดยา ซึ่งเธอยื่นให้นิบลี ผู้โบกมือให้เธอไปหาชินเรียลพร้อมคำพูดที่ออกจะคลุมเครืออยากจะทำให้เข้าใจ

“วันนี้ ฉัน ไม่ได้อยู่นี่จริง ๆ หรือก”

ชินเรียลรับขวดนั้นไว้และมองตรวจสอบมันเขม็งเหมือนผู้พิพากษา

“นี่น่าจะส่งขึ้นมาตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วนะ”

“ซิสเตอร์เสียใจมากค่ะ เธอลืมไป”

“ซิสเตอร์ควรอ่านกฎที่ด้านนอกประตูบ้าง”

ผมคาดเดาจากสีหน้าของนางพยาบาลร่างเล็กผู้นั้นว่า ไม่มีทางเป็นไปได้เลยสักนิดที่เธอจะอาจหาญนำข้อความนี้ไปแจ้งแก่ “ซิสเตอร์” ผู้เป็นที่หวาดกลัว

“แบบนี้ก็ทำอะไรไม่ได้จนกว่าจะวันพรุ่งนี้” ชินเรียลเอ่ยจบประโยค

“คุณว่าคุณพอจะทำให้เราคืนนี้ได้ไหมคะ”

“เอ่อ” ชินเรียลบอกอย่างเมตตา “เรายุ่งกันมากเลย แต่ถ้ามีเวลาก็จะจัดการให้ค่ะ”

นางพยาบาลร่างเล็กจากไป แล้วชินเรียลก็หยิบโหลใบหนึ่งจากชั้นวางทันที เธอเดินม่นลงไปในขวดนั้น แล้วนำไปวางไว้บนโต๊ะด้านนอกประตู

ผมหัวเราะ

“ต้องรักษากฎระเบียบไม่ให้หย่อนยานใช่ไหม”

“ใช่เลยค่ะ ออกไปที่ระเบียงเล็กๆของเราสิคะ คุณจะเห็นตู้ผู้ป่วยทั้งหมดจากตรงนั้น”

ผมตามชินเรียลและเพื่อนของเธอออกไป แล้วพวกเธอก็ชี้ตึกต่างๆให้ผมดู

ลอร์เรนซ์วิ่งอยู่เบื้องหลัง แต่หลังจากผ่านไปสักครู่ ชินเธียก็ร้องข้ามไหล่เรียกเขา ให้มาสมทบกับเรา จากนั้นเธอก็มองดูนาฬิกา

“ไม่มีอะไรให้ทำแล้วใช่ไหม นิบส์”

“ใช่”

“เอาละ งั้นเราล็อกห้องแล้วกลับกันเถอะ”

ผมได้เห็นลอร์เรนซ์ในแง่มุมที่ต่างออกไปในบ่ายวันนั้นเอง เมื่อเทียบกับ จอห์นแล้ว เขาเป็นคนที่ทำความรู้จักได้ยากอย่างน่าประหลาดใจ เขาตรงข้ามกับ พี่ชายแทบทุกด้าน ด้วยทั้งข้ออายและสงวนปากคำจนเกินธรรมดา แต่เขาก็มีกิริยา ท่าทางที่มีเสน่ห์อยู่บ้าง ผมคิดว่าถ้าใครรู้จักเขาดีจริงๆ ก็น่าจะรักใคร่ชอบพอกเขา อย่างลึกซึ้งทีเดียว ผมคิดอยู่เสมอว่าเขาค่อนข้างสงวนท่าทีต่อชินเธีย และทาง ฝายของชินเธียเองก็มักจะเขินอายเขา แต่ทั้งคู่ก็มีความสุขสดชื่นดีในบ่ายวันนี้ และพูดคุยเล่นกันราวกับเด็ก ๆ สองคน

ขณะที่เรานั่งรถม้าผ่านหมู่บ้าน ผมก็นึกขึ้นได้ว่าอยากได้แอสแตมป์สักหน่อย เราจึงหยุดรถ ณ ที่ทำการไปรษณีย์

ขณะที่ผมออกมาข้างนอกอีกครั้ง ผมก็พุ่งชนชายร่างเล็กที่กำลังจะเข้าไป ข้างในพอดี ผมก้าวหลบไปด้านข้างและเอ่ยขอโทษ ทันใดนั้นเขาก็ร้องอุทานดังลั่น สองแขนกอดผมแน่นและจับผมอย่างอบอุ่น

“มงนามี เฮสติงส์!” เขาร้อง “ใช่ มงนามี เฮสติงส์จริงๆ ด้วย!”

“ปัวโรต์!” ผมอุทาน

ผมหันไปยังรถม้า

“นี่เป็นการพบกันที่น่ายินดีมากสำหรับผมครับ คุณชินเธีย นี่เพื่อนเก่า ของผมเอง เมอซีเยอร์ปัวโรต์ ซึ่งผมไม่ได้พบมาหลายปีแล้ว”

“อ้อ เรายังจำเมอซีเยอร์ปัวโรต์ค่ะ” ชินเธียบอกเสียงใส “แต่ฉันไม่รู้เลยว่า เขาเป็นเพื่อนกับคุณ”

“ใช่แล้ว” ปัวโรต์เอ่ยชิงขัง “ผมรู้จักมาดามว์แซลล์ชินเธีย เพราะความ กรุณาของคุณนายอิงเกิลธอร์ปผู้แสนดีนี้แหละผมถึงได้มาอยู่ที่นี้” จากนั้น เมื่อ ผมมองเขาเป็นเชิงถาม เขาจึงพูดต่อว่า “ใช่แล้ว เพื่อนยาก ท่านเมตตาดื้อนรับ เพื่อนร่วมชาติเจ็ดคนของผม ผู้ที่ อนิจจา ลี้ภัยมาจากบ้านเกิดเมืองนอน เรา ชาวเบลเยียมจะระลึกถึงบุญคุณของเธอเสมอ”

ปัวโรต์เป็นชายร่างเล็กที่ดูประหลาดยิ่ง เขาสูงแทบไม่เกินห้าฟุตสี่นิ้ว แต่วางตัวอย่างภาคภูมิใจนัก ศีรษะของเขาเป็นรูปไข่พอดิบพอดี และเขาก็มักจะ เอียงมันเล็กน้อยไปด้านหนึ่งเสมอ หนวดของเขาแข็งทื่อและเป็นแบบทหาร

เครื่องแต่งกายเรียบกริบทุกกระเบียดนิ้วแทบไม่น่าเชื่อ ผมเชื่อว่าหากมีเศษฝุ่นไปเกาะสักเม็ด เขาคงเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกยิงเสียอีก ผมสลดใจที่เห็นว่าชายร่างเล็กเจ้าสำอางบุคลิกแปลกๆ ผู้ที่นับดีนี่เดินกะเผลกอย่างร้ายกาจ เขาได้ชื่อว่าเป็นตำรวจเบลเยียมที่ได้รับการยกย่องมากที่สุดคนหนึ่งเมื่อสมัยยังหนุ่ม ในฐานะนักสืบ *ผีไม่ลายมือ* ของเขาเป็นเลิศ เขาประสบความสำเร็จจากการแก้ปมคดีที่นำฆนสนนท์ที่สุดแห่งยุคได้หลายคดี

เขาชี้ให้ผมดูบ้านหลังเล็กที่เขากับชาวเบลเยียมเพื่อร่วมชาติอาศัยอยู่ และผมก็สัญญาว่าจะไปเยี่ยมเขาในเร็ววัน จากนั้นเขาก็กริดกรายเปิดหมวกอ่าลาซินเธีย แล้วเราก็ขับรถม้าจากไป

“เขาเป็นชายร่างเล็กที่น่ารักนะคะ” ซินเธียพูดขึ้น “ฉันไม่ยกย่องคุณรู้จักเขาด้วย”

“คุณมีคนดังมาเป็นแขกโดยไม่รู้ตัวนะครับ” ผมตอบ

และตลอดทางกลับบ้าน ผมก็บรรยายให้พวกเขาฟังถึงวีรกรรมและความสำเร็จต่างๆ ของแอร์กูล บัวโรต์

เรากลับถึงบ้านด้วยอารมณ์เบิกบานยิ่ง ขณะที่เราเข้าไปในห้องโถง คุณนายอิงเกิลธอร์ปก็ออกมาจากห้องพักผ่อนส่วนตัว ใบหน้าเธอแดงก่ำ แลดูไม่สบายใจ

“อ้อ พวกเธอนะเอง” เธอกล่าว

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ น้าเอมิลี” ซินเธียถาม

“เปล่าเลย” คุณนายอิงเกิลธอร์ปบอกเสียงเฉียบ “จะมีอะไรไปได้ล่ะ” จากนั้นเมื่อเหลือบเห็นสาวใช้ที่ชื่อว่าดอร์คัสกำลังเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร เธอก็ร้องเรียกให้สาวใช้นำเสตมภ์จำนวนหนึ่งเข้าไปให้ในห้องพักผ่อนส่วนตัว

“คะคุณ” สาวใช้ซุซาลังเล จากนั้นก็กล่าวเสริมอย่างขลาดๆ “คุณไม่คิดว่าควรจะนอนพักสักหน่อยหรือคะ คุณดูเหนื่อยมากเลยคะ”

“เธออาจพูดถูกก็ได้ ดอร์คัส เอลิส ไม่ อย่าเพิ่งเลย ฉันมีจดหมายหลายฉบับต้องเขียนให้เสร็จก่อนไปรษณีย์ปิด เธอก่อไฟในห้องฉันตามที่ฉันบอกหรือยังนะ”

“เรียบร้อยคะคุณ”

“ถ้าอย่างนั้นหลังอาหารค่ำฉันจะเข้านอนเลย”

เธอกลับเข้าไปในห้องพักผ่อนส่วนตัวอีกครั้ง ขณะที่ซินเธียมองตามเธอไป

“ตายจริง! ฉันสงสัยจังว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น” เธอพูดกับลอร์ดเวนท์

เขาดูเหมือนจะไม่ได้ยินเธอ เพราะเขากลับหลังหันและเดินออกจากบ้านไปโดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ

ผมเสนอให้เล่นเทนนิสกันเล็กน้อยก่อนอาหารค่ำ ซินเธียตกลง ผมจึงวิ่งขึ้นบันไดไปหยิบแร็กเกตของตัวเอง

คุณนายแคเวนดิชกำลังเดินลงบันไดมาพอดี ผมอาจคิดไปเอง แต่เธอก็ดูมีสีหน้าแปลกๆ ไม่สบายใจเช่นกัน

“ไปเดินเล่นกับคุณหมอบาเออร์สตีนาสนุกไหมครับ” ผมถาม พยายามเต็มทีที่จะวางท่าไม่ยินดีในวัย

“ฉันไม่ได้ไปค่ะ” เธอตอบหัวนๆ “คุณนายอิงเกิลธอร์ปอยู่ไหนคะ”

“อยู่ในห้องพักผ่อนส่วนตัวครับ”

มือของเธอบีบราวบันไดแน่น จากนั้นเธอก็จะรวบรวมความกล้าเพื่อการเผชิญหน้าบางอย่าง แล้วก้าวฉับๆ ผ่านผมลงบันไดและเดินตัดข้ามห้องโถงไปยังห้องพักผ่อนส่วนตัว ก่อนจะปิดประตูห้องนั้นตามหลัง

ขณะที่วิ่งออกไปยังสนามเทนนิสในสองสามนาทีต่อมา ผมต้องผ่านหน้าต่างห้องพักผ่อนส่วนตัวที่เปิดอยู่ และช่วยไม่ได้ที่จะบังเอิญได้ยิบปสนทนากระต่อนกระแท่นดังต่อไปนี้ แมรี แคเวนดิช พูดด้วยเสียงของสตรีที่กำลังพยายามควบคุมตนเองอย่างหนัก “เป็นอันว่าคุณจะไม่ยอมให้ฉันดูใช้ไหมคะ”

ซึ่งคุณนายอิงเกิลธอร์ปตอบว่า

“แมรีที่รัก มันไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นเลย”

“ฉันก็ให้ฉันดูสิคะ”

“ฉันบอกแล้วว่ามันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด มันไม่เกี่ยวข้องกับเธอเลยแม้แต่นิดเดียว”

ซึ่งแมรี แคเวนดิช ก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ขมขื่นขึ้นเรื่อยๆ “ແ່ละคะ ฉันน่าจะรู้ว่าคุณย่อมต้องปกป้องเขา”

ซินเธียกำลังรอผมอยู่ และเอ่ยทักผมด้วยน้ำเสียงตื่นตันว่า

“โอ้โฮ! พวกเขาทะเลาะกันรุนแรงที่สุดเลยล่ะ! ฉันได้ยินจากดอร์คัสหมดแล้ว”

“ใครทะเลาะอะไรกันหรือครับ”

“น่าเอมิลีกับเขา ึงคะ ฉันละหวังว่าคุณน่าจะได้เห็นธาตุแท้ของเขาเสียที!”

“ฉันดอร์คัสก็อยู่ที่นั่นด้วยหรือครับ”

“ແ່ละว่าไม่ได้อยู่หรือคะ เธอบังเอิญอยู่แถวประตูพอดี มีปากเสียงกันใหญ่โตของแท้เลยล่ะ ฉันละอยาการู้จ้ังว่าเรื่องอะไร”

ผมนึกถึงใบหน้ายิบซีของคุณนายเรกส์และคำเตือนของเอเวอลิน ฮาวเวิร์ด แต่ก็ตัดสินใจอย่างชาญฉลาดที่จะเก็บปากเก็บคำไว้ ขณะที่ซินเธียพิจารณา

สมมติฐานที่เป็นไปได้จนหมดทุกข้อ และตั้งความหวังอย่างเบิกบานว่า “น้ำเอมิลีจะไล่เขาออกจากบ้าน แล้วก็ไม่พูดกับเขาอีกเลย”

ผมกระวนกระวายอยากตามตัวจอห์น แต่ก็หาเขาไม่พบเลย เห็นได้ชัดว่าเกิดเรื่องใหญ่โตบางอย่างขึ้นในบ่ายวันนั้น ผมพยายามลืมหทสนทนาไม่กี่คำที่บังเอิญได้ยิน แต่ไม่ว่าจะทำเช่นไร ผมก็ไม่อาจปิดมันทิ้งให้สิ้นซากจากใจได้เลย แมรี แควนดิช เกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องนี้กันหนอ

คุณอิงเกิลธอร์ปกำลังอยู่ในห้องนั่งเล่นเมื่อผมลงมากินอาหารค่ำ ใบหน้าของเขาเรียบเฉยเช่นเคย และความแปลกประหลาดพิศมุนษย์ของเขาก็สะกิดใจผมขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

คุณนายอิงเกิลธอร์ปลงมากินที่โต๊ะ เธอยังคงดูหงุดหงิด และความเงียบอันค่อนข้างน่าอึดอัดก็ปกคลุมมื้ออาหารนั้น อิงเกิลธอร์ปเงียบพิศวิสัย โดยปกติแล้วเขาจะดูแลเอาใจใส่ภรรยาในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการวางหมอนอิงรองหลังให้ โดยรวมแล้วเขาจะเล่นบทสามีช่างเอาใจนั่นเอง หลังอาหารค่ำ คุณนายอิงเกิลธอร์ปก็กลับเข้าไปในห้องพักผ่อนส่วนตัวอีกครั้งทันที

“ส่งกาแฟมาให้ฉันในนี้ทีนะ แมรี” เธอร้องบอก “ฉันมีเวลาแค่ห้านาทีให้ทันไปรษณีย์”

ซินเธียกับผมเดินไปนั่งตรงหน้าต่างที่เปิดอยู่ในห้องนั่งเล่น แมรี แควนดิช นำกาแฟมาให้เรา เธอดูท่าทางตื่นเต้น

“หนุ่มสาวอย่างเธอทั้งสองต้องการแสงสว่าง หรือว่าสำราญใจกับแสงสนธยากันล่ะ” เธอถาม “ซินเธีย เธอช่วยเอากาแฟไปให้คุณนายอิงเกิลธอร์ปหน่อยได้ไหม เต็มใจฉันรินให้เอง”

“อย่าลำบากเลย แมรี” อิงเกิลธอร์ปบอก “เดี๋ยวผมเอาไปให้เอมิลีเอง” เขารินกาแฟ แล้วเดินถือออกจากห้องไปอย่างระมัดระวัง

ลอร์เรนซ์ตามเขาไป แล้วคุณนายแควนดิชก็นั่งลงข้างๆ เรา เราทั้งสามนั่งอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง คิณนั้นช่างดงามยิ่งนัก ทั้งอบอุ่นและนิ่งสงัด คุณนายแควนดิชเอาพัดใบปาล์มพัดให้ตัวเองเบาๆ

“ออกจะร้อนไปหน่อยนะ” เธอพิมพ์่า “เดี๋ยวต้องมีพายุฟ้าคะนองแน่เลย” อนิจจา ช่วงเวลาแห่งความสุขสงบนี้มีอาจคงอยู่ได้นาน! วิมานของผมพังพินาศลงย่อยยับด้วยเสียงของคนในห้องโถงซึ่งผมรู้จักเป็นอย่างดีและไม่ชอบอย่างสุดซึ้งหัวใจ

“คุณหมอบาเออร์สติน” ซินเธียอุทาน “ทำไมมาเอาป่านี้นะ” ผมเหลือบมองอย่างริษยาไปทางแมรี แควนดิช แต่เธอดูไม่รู้สึกละไร

เท่าไร แก้มซีดเขียวของเธอมิได้แปรเปลี่ยนสีลงไป

ภายในเวลาไม่กี่อึดใจ อัลเฟร็ด อิงเกิลธอร์ป ก็พาคุณหมอเข้ามา โดยฝ่ายหลังหัวเราะและทักท้วงว่าเขาไม่อยู่ในสภาพเหมาะสมที่จะเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“นี่คุณไปทำอะไรมาคะ คุณหมอ” คุณนายแคเวนดิชร้อง

“อภัยให้ผมด้วยครับ” นายแพทย์บอก “ผมไม่ได้ตั้งใจจะเข้ามา แต่คุณอิงเกิลธอร์ปเขายืนกราน”

“อ้าว เบาเออร์สตี้น คุณไปตระกำล่ำบากอะไรมานี่” จอห์นพูด ขณะเดินเอื่อยๆ เข้ามาจากห้องโถง “กินกาแฟสักหน่อยสิ แล้วเล่าให้เราฟังว่าคุณไปทำอะไรมา”

“ได้เลยครับ ขอขอบคุณมาก” เขาหัวเราะออกจะเศร้าๆ ขณะที่บรรยายว่าเขาค้นพบเฟอร์นิเจอร์ที่หายากมากในที่ที่มีมือเอื้อมไม่ถึง และขณะที่พยายามจะเก็บมันมา เขาก็เสียหลักล้มล้มไม่เป็นท่าตกลงไปในสระน้ำใกล้ๆ

“แบบเดียวผมก็ตากแดดจนตัวแห้ง” เขากล่าวเสริม “แต่เกรงว่าสภาพของผมจะดูไม่ได้เอาเลย”

ขณะนั้นเอง คุณนายอิงเกิลธอร์ปก็ร้องเรียกซินเดียมมาจากห้องโถง เด็กสาวจึงรีบปราดออกไป

“ช่วยถือกระเป๋าเอกสารของฉันมาด้วยนะ ที่รัก ฉันจะเข้านอนแล้ว”

ประตูลู่ห้องโถงนั้นกว้าง ผมลุกขึ้นพร้อมกับซินเดียม ส่วนจอห์นอยู่ใกล้ๆ ผม ดังนั้นจึงมีพยานสามคนที่สาบานได้ว่าคุณนายอิงเกิลธอร์ปกำลังถือถ้วยกาแฟที่ยังมิได้ดื่มอยู่ในมือของเธอ คำคินนั้นของผมกร่อยไปโดยสิ้นเชิงเมื่อคุณหมอบาเออร์สตี้นมาปรากฏตัว สำหรับผมแล้ว ชายผู้นี้ดูจะไม่ยอมจากไปเสียที แต่เขาก็ลุกขึ้นในที่สุด แล้วผมก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

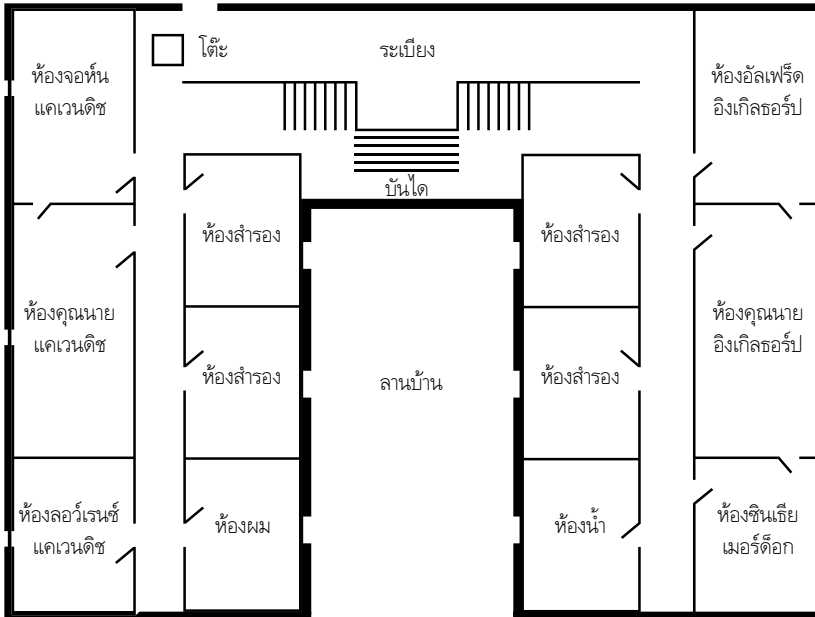
“ผมจะเดินไปส่งคุณที่หมู่บ้านแล้วกัน” คุณอิงเกิลธอร์ปบอก “ผมต้องไปพบตัวแทนเรื่องบัญชีที่ดินของเรา” เขาหันไปหาจอห์น “ไม่ต้องรอกันหรอกนะ ผมจะเอากุญแจประตูหน้าไปด้วย”

๓

คืนแห่งศกนาฏกรรม

เพื่อให้เรื่องราวของผมส่วนนี้เข้าใจได้ชัดเจน ผมจึงลงแปลนชั้นหนึ่งของคฤหาสน์สไตล์สโตนไวต์ด้วยข้างล่างนี้ ห้องคนรับใช้เข้าได้ทางประตูบี พวกเขาไม่อาจติดต่อกับทางปีกขวาซึ่งเป็นห้องของพวกอิงเกิลธอร์ปได้

ประตูสู่ห้องคนรับใช้

ดูเหมือนจะเป็นตอนกลางดึกเมื่อผมถูกลอร์เรนซ์ แควเนดิช ปลุกให้ตื่นมือของเขาถือเทียนไขไว้ และความตื่นเต้นกังวลบนใบหน้าของเขาก็บอกผมทันทีว่ามีเรื่องผิดปกติอย่างยิ่งเกิดขึ้น

“มีอะไร?” ผมถามพลางลุกขึ้นนั่งบนเตียง และพยายามรวบรวมความคิดที่กระจัดกระจายของตัวเอง

“เรากลัวกันว่าแม่ของผมจะกำลังป่วยหนัก เธอดูจะไม่สบายเป็นอะไรสักอย่าง แต่โชคดีที่เธอขังตัวเองอยู่ในห้อง”

“ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

ผมกระโดดผลุงออกจากเตียง ค่ำแล้วลือลุ่มซุดนอนมาใส่ และตามลอร์เรนซ์ไปตามทางเดินและระเบียงสู่ปีกขวาของบ้าน

จอห์น แควเนดิช ตามมาสมทบกับเรา คนรับใช้หนึ่งหรือสองคนกำลังยืนอยู่แถวๆ นั้นในสภาพตื่นตกใจทำอะไรไม่ถูก ลอร์เรนซ์หันไปหาพี่ชายของตน “พี่ว่าเราควรทำยังไงดี?”

ไม่เคยเลยที่นิสัยตัดสินใจไม่เด็ดขาดของเขาจะฉวยขาดเท่านี้ ผมคิด

จอห์นขยำมือจับสำหรับเปิดประตูห้องของคุณหญิงอิงเกิลธอร์ปอย่างแรง แต่ก็ไร้ผลอันใด เห็นได้ชัดว่ามันถูกล็อกไม่ก็ล็อกจนจากด้านใน มาถึงตอนนี้คนทั้งบ้านตื่นหมดแล้ว เสียงซึ่งชวนตกใจเป็นอย่างยิ่งดังให้ได้ยินมาจากข้างในห้องนั้น ชี้ชัดว่าเราต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว

“ลองเข้าไปทางห้องของคุณอิงเกิลธอร์ปสิคะ” ดอร์คัสร้องบอก “โอ้คุณผู้หญิงผู้น่าสงสาร!”

จู่ๆ ผมก็ตระหนักขึ้นได้ว่าอัลเฟร็ด อิงเกิลธอร์ป มิได้อยู่กับเราด้วยว่าเขาเพียงคนเดียวมิได้แสดงสัญญาณใดๆ ว่าอยู่ที่นี้ จอห์นเปิดประตูห้องเขาข้างในนั้นมีคสนิท แต่ลอร์เรนซ์ตามเข้าไปพร้อมเทียนไข และด้วยแสงริบหรี่นั้นเราเห็นว่าเตียงนอนมิได้ถูกใช้งานเลย และไม่มีร่องรอยใดๆ ว่ามีคนอยู่ในห้อง

เราเดินตรงไปยังประตูเชื่อมทันที ประตูล็อกหรือไม่ก็ล็อกจนไว้ทางด้านในเช่นกัน เราจะทำอย่างไรดี

“โอ๊ย ตายจริง คุณท่าน” ดอร์คัสร้อง พลางบิดมือไปมา “เราควรทำยังไงดีคะ”

“ต้องลองฟังประตูเข้าไปละมั้งผมว่า แต่เป็นงานหนักแน่ละ เอาอย่างนี้ให้สาวใช้คนหนึ่งลงไปปลุกเบลลี่ที่ บอกเขาให้ไปรับคุณหมอิวิลคินส์มาทันที เอาละทีนี้เราก็มาลองจัดการกับประตูนี้กัน แต่เดี๋ยวนะ ไม่มีประตูเข้าห้องคุณซินเธียสิ”

“มีเจ้าค่ะ แต่ล็อกจนไว้ตลอด ไม่เคยปลดออกเลย”

“เอ้า ยังไงก็ต้องลองดูละ”

เขาวิ่งฉิวลงไปตามระเบียบทางเดินสู่ห้องของซินเธีย แมรี แควนดิช อยู่ที่นั่น กำลังเขย่าร่างเด็กสาวซึ่งต้องเป็นคนที่หลับลึกผิดปกติแน่ๆ เพื่อพยายามปลุกเธอให้ตื่น

เพียงครู่เดียวเขาก็กลับมา

“ไม่มีประโยชน์ มันถูกใส่กลอนเหมือนกัน เราต้องฟังประตูเข้าไป ผมว่าบานนี้แข็งแรงกว่าบานที่โถงทางเดินหน่อย”

เราเกร็งกำลังและออกแรงดันด้วยกัน ประตูนั้นแข็งแรงทนทาน และต้านความพยายามของเราอยู่นาน ทว่าในที่สุดเราก็รู้สึกว่ามันยวบลงใต้น้ำหนักของเรา สุดท้ายมันก็เปิดผลั้วออกพร้อมเสียงปังดังก้อง

เราเซคะมาเข้าไปด้วยกัน ลอร์เรนซ์ยังคงถือเทียนไขเอาไว้ คุณนายอิงเกิลธอร์ปกำลังนอนอยู่บนเตียง ร่างทั้งร่างซึกกระตุกอย่างรุนแรง และครึ่งหนึ่งที่ซึก เธอคงต้องชนโต๊ะข้างเตียงล้มลงเป็นแน่ แต่ขณะที่เราเข้าไป แขนขาของเธอคลายอาการเกร็งลงแล้ว และเธอก็นอนจมกลับลงไปบนหมอน

จอห์นสาวเท้ายาวๆ ข้ามห้องไปจุดตะเกียงแก๊ส เขาหันไปหาแอนนี่ สาวใช้คนหนึ่งในบ้าน และบอกเธอให้ลงไปหยิบบรรันตีมาจากห้องอาหาร จากนั้นจึงเดินไปหามารดาขณะที่ผมปลดกลอนประตูที่เปิดออกสู่ระเบียงทางเดิน

ผมหันไปหาลอร์เรนซ์เพื่อเสนอว่าผมน่าจะไปได้แล้ว ในเมื่อตอนนี้ไม่มีอะไรให้ผมช่วยได้อีก แต่คำพูดกลับแข็งค้ำคาอยู่ที่ริมฝีปาก ผมไม่เคยเห็นความตื่นตระหนกเช่นนั้นบนใบหน้าของชายผู้ใดมาก่อนเลย เขาตัวขาวราวซอล์ก น้ำตาเทียนกำลังกระหนกหยดลงไปบนพรมจากเทียนไขที่เขาถืออยู่ในมือสั่นเทา ดวงตาของเขาซึ่งแข็งค้ำด้วยความตื่นตระหนก หรือไม่ก็ด้วยอารมณ์อื่นที่คล้ายคลึงกัน กำลังจ้องเขม็งข้ามศีรษะผมไปยังจุดจุดหนึ่งบนผนังอีกฟากห้องราวกับว่าเขาเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้เขากลายเป็นหิน ผมมองตามสายตาของเขาไปตามสัญญาณ แต่ก็ไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติเลย ชี้เถ้าที่ยังคงวิบไหวริบหรี่ในตะแกรงเตาผิงกับของประดับตกแต่งที่วางเรียงเป็นระเบียบอยู่บนหิ้งเหนือเตาผิง ย่อมไร้พิษสงใดๆ เป็นแน่

อาการซึกกระตุกอย่างรุนแรงของคุณนายอิงเกิลธอร์ปดูจะกำลังผ่านพ้นไป เธอพูดออกมาได้เป็นห้วงสั้นๆ

“ดีขึ้นแล้ว...จู่ๆ ก็เป็น...นั่นนี่ใจจริง...ซังตัวเองไว้ในห้อง”

เงาหนึ่งทอดลงบนเตียง และเมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ผมก็เห็นแมรี แควนดิช ยืนอยู่ใกล้ประตู โดยเอาแขนโอบซินเธียไว้ เธอดูจะเหมือนกำลังพุงเด็กสาว

ผู้ดูจะมึนงงอย่างยิ่งผิดปกติวิสัย ใบหน้านั้นแดงก่ำ และเธอก็ท้าวทอดซ้ำๆ

“น่าสงสารซินเธีย เธอตกใจกลัวไม่น้อยเลย” คุณนายแคเวนดิชพูดขึ้น ด้วยเสียงต่ำซัด ผมสังเกตเห็นว่าตัวเธอเองนั้นสวมเสื้อสูทสีขาวยุโรปสำหรับทำงานในฟาร์ม ดังนั้นเวลาต้องล่องเลยไปมากกว่าที่ผมคิดเป็นแน่ ผมเห็นริ้วแสงแรกแห่งวันฉายทะเลลูมานหน้าต่างมาจางๆ และนาฬิกาบนข้อมือเธอเฝ้าขยับออกเวลาใกล้ตีห้าแล้ว

เสียงร้องทูลทูลรายที่ดังจากเตียงนอนทำให้ผมสะดุ้ง ความเจ็บปวดระลอกใหม่เข้าเกาะกุมหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย อาหารซักรกระตุกรุนแรงที่ปรากฏแก่สายตา นั้นดูน่ากลัว ทุกสิ่งกลับสนไปหมด เราเข้าไปห้อมล้อมเธอ แต่ไร้อำนาจใดๆ ที่จะช่วยเหลือหรือบรรเทาความทุกข์ทรมาน อาการซักรกระตุกรุนแรงที่สุดท้ายยกวางของเธอลอยขึ้นจากเตียง กระทั่งตัวเธอจะวางอยู่บนศิระและสิ้นเท้า ขณะที่ลำตัวแอ่นโค้งในลักษณะที่พิสดารยิ่งนัก แมื่กับจอบหินพยายามกรอกบรันดิเข้าไปอีก แต่ก็ไร้ผล ช่วงขณะนั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว ร่างนั้นแอ่นโค้งขึ้นอย่างแปลกพิกลอีกครั้ง

ในขณะนั้นเอง คุณหมอบาเออร์สตีนั้นก็เบียดดันร่างเข้ามาในห้อง เขาชะงักค้างไปชั่ววูบหนึ่งและจ้องไปยังร่างบนเตียง และขณะเดียวกันนั้น คุณนายอิงเกิลธอร์ปก็ร้องเสียงติดขัดในลำคอออกมา ดวงตาจ้องเขม็งไปที่นายแพทย์

“อัลเฟร็ด...อัลเฟร็ด...” จากนั้นเธอก็ทิ้งตัวกลับลงไปบนหมอน แน่ใจไม่ไหวดัง

ด้วยก้าวยาวๆ หนึ่งก้าว คุณหมอก็ไปถึงเตียง เขาจួយแขนทั้งสองของเธอไว้ และขยับขึ้นลงเป็นการใหญ่ ซึ่งผมรู้ว่านั่นคือวิธีช่วยหายใจ เขาออกคำสั่งหัวนสันสองสามข้อกับคนรับใช้ เมื่อเขาโบกมือไล่อย่างออกอานาจ เราทั้งหมดก็เคลื่อนขยับไปที่ประตู เรามองดูเขาด้วยความสนใจยิ่ง แต่ผมคิดว่าเราทั้งหมดล้วนรู้แน่แก่ใจว่าสายเกินไปและไม่มีสิ่งใดให้ทำได้แล้วในตอนนั้น ผมมองเห็นได้จากสีหน้าของนายแพทย์ ว่าตัวเขาเองก็แทบไม่มีหวังเลย

ในที่สุดเขาก็ล้มเลิกภารกิจแล้วส่ายศิระอย่างเคร่งเครียด ในตอนนั้นเองที่เราได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก แล้วคุณหมอวิลคินส์ ชายร่างท้วมตัวเล็กเจ้ากี้เจ้าการซึ่งเป็นแพทย์ประจำตัวของคุณนายอิงเกิลธอร์ปก็โผล่พรวดเข้ามา

คุณหมอบาเออร์สตีนั้นอธิบายด้วยคำไม่กี่คำ ว่าเขบังเอิญเดินผ่านประตูรั้วของคฤหาสน์ขณะที่รถแล่นออกมาพอดี เขาจึงวิ่งขึ้นมายังตัวบ้านโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขณะที่รถแล่นไปต่อเพื่อรับตัวคุณหมอวิลคินส์มา เขาผายมือไปเล็กน้อยเพื่อบ่งบอกถึงร่างบนเตียง

“น่า...น่าเศร้านัก น่า...น่าเศร้าจริงๆ” คุณหมอวิลคินส์พูดพึมพำ “สุภาพสตรีผู้น่ารักน่าสงสารชอบทำอะไรมากเกินไปเสมอ...มากเกินไป...ไม่เชื่อคำแนะนำของผมเลย ผมเตือนเธอแล้ว ‘อย่า-หัก-โทม’ แต่ไม่...ความมุ่งมั่นตั้งใจอยากทำงานที่เป็นประโยชน์ของเธอมักมากเกินไป ร่างกายเลยประท้วง ร่าง-กาย-ประ-ท้วง”

ผมสังเกตเห็นว่าคุณหมอเบาเออร์สตี้นกำลังจับตาคุณนายแพทย์ห้องถิ่นอย่างใกล้ชิด เขายังคงมองไม่วางตาขณะที่พูดขึ้น

“อาการชักกระตุกรุนแรงอย่างประหลาดอยู่ครับ คุณหมอวิลคินส์ ผมเสียใจที่คุณมาที่นี่ไม่ทันได้เห็นกับตา อาการชักของเธอค่อนข้างจะ...ผิดปกติครับ”

“อ้อ!” คุณหมอวิลคินส์ส่งเสียงแสดงความเข้าใจ

“ผมอยากคุยกับคุณตามลำพังหน่อยครับ” คุณหมอเบาเออร์สตี้นบอกเขาหันไปหาจอห์น “คุณไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“เชิญเลยครับ”

เราทั้งหมดต่างเดินแถวออกมายังระเบียงทางเดินเพื่อปล่อยนายแพทย์ทั้งสองไว้ตามลำพัง ผมได้ยินเสียงกุกกักแจ่มชัดอยู่ในล็อกด้านหลังเรา

เราลงบันไดกันไปช้าๆ ผมรู้สึกตื่นตัวอย่างรุนแรง ผมมีพรสวรรค์ในการอนุมานอยู่บ้าง และอาการปฏิกิริยาของคุณหมอเบาเออร์สตี้นก็ทำให้ผมเริ่มสันนิษฐานอะไรเป็นเหตุเป็นตะอยู่ในหัว แมรี แควนดิช วางมือหนึ่งลงบนแขนของผม

“มีอะไรหรือคะ ทำไมคุณหมอเบาเออร์สตี้นถึงได้ดูมีท่าทาง...แปลกขนาดนั้น”

ผมมองเธอ

“ผมคิดว่าใจรู้ใหม่ครับ”

“อะไรคะ”

“ฟังนะครับ!” ผมมองไปรอบๆ คนอื่นอยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยิน ผมลดเสียงลงเป็นเสียงกระซิบ “ผมเชื่อว่าเธอถูกวางยาพิษ! ผมแน่ใจว่าคุณหมอเบาเออร์สตี้นก็สงสัยอย่างนั้น”

“อะไรนะคะ” เธอผงะถอยไปแนบกับผนัง รูม่านตาของเธอขยายกว้าง จากนั้น จู่ๆเธอก็ร้องตะโกนออกมา ทำเอาผมสะดุ้ง “ไม่...ไม่...ไม่ใช่...ไม่ใช่เลย!” เธอผละจากผมและวิ่งหนีขึ้นบันไดไป ผมตามเธอไป ด้วยเกรงว่าเธอจะเป็นลม ผมพบเธอกำลังเอนตัวพิงราวบันได ตัวขาวซีดจัด เธอโบกมือไล่ผมอย่างหุดหิด

“ไม่ค่ะ ไม่...อย่าเข้ามา ฉันอยากอยู่คนเดียว ปล่อยฉันอยู่เงียบๆ สักนาทีสองนาทีก่อน ลงไปอยู่กับคนอื่นๆเถอะ”

ผมทำตามคำขอของเธออย่างไม่เต็มใจ จอห์นกับลอร์ดเรนซ์กำลังอยู่ในห้องรับประทานอาหาร ผมตามไปสมทบกับพวกเขา เราทั้งหมดต่างเงิบงัน แต่ผมเดาว่าตัวเองได้พูดความคิดของพวกเราทุกคนออกมาเมื่อทำลายความเงิบงันนั้นด้วยการถามว่า

“คุณอิงเกิลธอร์ปอยู่ที่ไหนหรือ”

จอห์นส่ายหน้า

“เขาไม่อยู่บ้าน”

ดวงตาของเราสบกัน อัลเฟร็ด อิงเกิลธอร์ป อยู่ที่ไหน การที่เขาไม่อยู่บ้านนั้นช่างแปลกประหลาดและอธิบายไม่ได้ ผมจำได้ถึงถ้อยคำก่อนสิ้นใจของคุณนายอิงเกิลธอร์ป มันมีอะไรแฝงอยู่กันแน่ เธอจะบอกอะไรเราเพิ่มเติมถ้าเธอมีเวลา

ในที่สุดเราก็ได้ยินแพทย์ทั้งสองลงบันไดมา คุณหมอมิวิลคินส์สว่างทำเป็นคนสำคัญและดูตื่นเต้น ขณะพยายามซ่อนความปริศนาปราโมทย์ไว้ข้างในใต้กิริยาที่สงบสำรวม คุณหมอบาเออร์สตี้นั่งอยู่เบื้องหลัง ใบหน้าไว้เคราครีมเคร่งขรึม ไม่เปลี่ยนแปลง คุณหมอมิวิลคินส์พูดแทนทั้งคู่ เขาหันไปพูดกับจอห์น

“คุณแคเวนดิชครับ ผมอยากขออนุญาตชั้นสูตรศพ”

“จำเป็นด้วยหรือครับ” จอห์นถามเสียงเข้ม ใบหน้าฉายแวววอดริ้วขึ้นมา

“อย่างยิ่งเลยครับ” คุณหมอบาเออร์สตี้นพูด

“คุณหมายความว่า...”

“ว่าทั้งคุณหมอมิวิลคินส์และผมไม่อาจออกไปมรณบัตรให้ได้ในสถานการณ์เช่นนี้”

จอห์นก็มึนศีรษะลง

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่มีทางเลือกนอกจากยินยอม”

“ขอบคุณครับ” คุณหมอมิวิลคินส์รีบบอก “เราขอเสนอให้ชั้นสูตรคืนวันพรุ่งนี้ หรือคืนนี้เลยยิ่งดี” เขาเหลือบมองแสงแห่งวัน “ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ผมเกรงว่าเราจะเลี่ยงการไต่สวนแทบไม่ได้เลย ระเบียบปฏิบัติพวกนี้เป็นสิ่งจำเป็น แต่คุณอย่ากลัวกลุ่มไปนะครับ ผมขอรับรอง”

เกิดความเงิบงันขึ้น แล้วจากนั้นคุณหมอบาเออร์สตี้นก็สว่างแจ่มใสสองดอก ออกจากกระเป่า และยื่นให้จอห์น

“นี่กุญแจห้องสองห้องนั้นครับ ผมล็อกเอาไว้ และก็คิดว่าควรล็อกมันไว้ อย่างนั้นก่อนสำหรับตอนนี้”

จากนั้นแพทย์ทั้งสองก็จากไป

ผมเผ้าครุ่นคิดถึงสิ่งหนึ่งเข้าไปเข้ามาอยู่ในหัวและรู้สึกว่าจะถึงเวลาแล้วที่จะหยิบยกขึ้นมาพูด แต่ผมก็ระมัดระวังเล็กน้อยที่จะทำดังนั้น ผมรู้ว่าจอห์นหวาดผวาคือความสนใจใดๆ จากสาธารณชน เขายังเป็นคนง่าย ๆ มองโลกในแง่ดี ผู้ไม่ชอบเผชิญหน้ากับปัญหา คงเป็นเรื่องยากที่จะโน้มน้าวเขาว่าแผนการของผมนั้นสมเหตุสมผล ในทางตรงข้าม ลอร์เรนซ์นั้นหัวโบราณน้อยกว่า และมีจินตนาการกว้างไกลกว่า ผมรู้สึกว่าอาจหวังพึ่งเขาให้เป็นพันธมิตรได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถึงเวลาแล้วที่ผมจะเป็นฝ่ายริเริ่ม

“จอห์น” ผมพูดขึ้น “ผมมีเรื่องจะขอรับรอง”

“ว่าไง”

“คุณจำที่ผมเล่าเรื่องบิวโรต์เพื่อนผมให้ฟังได้ไหม คนเบลเยี่ยมที่มาอยู่แถวนี้ล่ะ เขาเป็นนักสืบที่มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งเลย”

“จำได้”

“ผมอยากให้คุณยอมให้ผมตามตัวเขามา...เพื่อสืบสวนเรื่องนี้”

“อะไรนะ...ตอนนี้ล่ะรี ก่อนชั้นสูตรศพหรือ”

“ใช่แล้ว เวลาคือข้อได้เปรียบ ถ้า...ถ้า...มีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น”

“ไร้สาระ!” ลอร์เรนซ์ร้องบอกอย่างโมโห “ผมว่านะ เบาเออร์สดีนน่าจะสร้างเรื่องยุ่งยากขึ้นแท้ ๆ! วิลคินส์ไม่ยกคิดอย่างนั้นจนกระทั่งเบาเออร์สดีนยึดความคิดนั้นใส่หัวเขานั้นแหละ แต่เบาเออร์สดีนก็เหมือนแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทุกรายนั้นแหละ เขาหมกมุ่นอยู่กับงานของตัวเอง ยาพิษคืองานอดิเรกของเขา เพราะอย่างนั้นเขาก็ต้องมองเห็นมันทุกอย่างอยู่แล้ว”

ผมต้องขอสารภาพว่าแปลกใจต่อทัศนคติของลอร์เรนซ์ เขาแทบไม่เคยยืนยันหัวเด็ดตีนขาดในเรื่องอะไรทั้งนั้น

จอห์นลั้งเล

“ฉันไม่รู้สักเหมือนนายนะ ลอร์เรนซ์” เขาพูดขึ้นในที่สุด “ใจฉันเอนเอียงอยากให้เห็นสติงส์ลงมือจัดการเลย แต่ถ้ารู้สึกหนักอึ้งก็คงดีกว่า ในเมื่อเราไม่ยอมให้เกิดเรื่องอื้อฉาวโดยไม่จำเป็น”

“ไม่เลย ไม่” ผมร้องบอกอย่างแข็งขัน “คุณไม่ต้องกลัวเรื่องนั้นเลย บิวโรต์นั้นปิดปากเงียบเป็นที่หนึ่ง”

“ถ้าฉันก็ได้ ทำตามใจคุณเลย ผมฝากเรื่องนี้กับคุณด้วยนะ แต่ถ้าเรื่องเป็นอย่างที่เราสงสัย คดีนี้ก็ชัดเจนพอดู พระเจ้ายกโทษให้ผมด้วยเถิดถ้าผมมองเขาผิดไป”

ผมมองนาฬิกาของตัวเอง ทกโมงเช้าแล้ว ผมหมยมนั่นว่าจะไม่ปล่อยเวลา

ให้สูญเปล่าไปเลย

อย่างไรก็ตาม ผมยอมให้ตัวเองเสียเวลาไปห้านาที โดยใช้เวลานั้นไปกับการรื้อค้นห้องสมุดจนกระทั่งพบตำราแพทย์ซึ่งบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับการได้รับสารพิษสตรีกนิน